

De gevolgen der ongehoorzaamheid

door PASU

N.V. J. M. BREDÉE'S U.M. — ROTTERDAM

DE GEVOLGEN DER ONGEHOORZAAMHEID

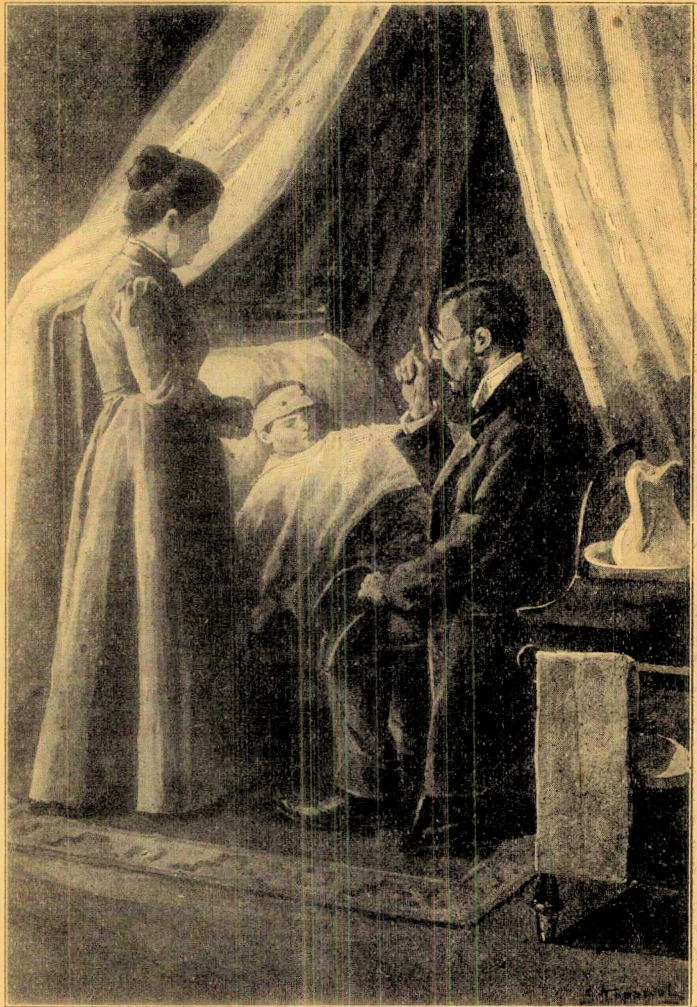

EEN KERSTVERHAAL

DOOR PASU

N.V. J. M. BREDEE'S U. M. — ROTTERDAM

HOOFDSTUK I.

„Ga je morgenochtend mee schaatsenrijder, Dirk?” vroeg Willem Verhoef aan Dirk Zijlstra, toen zij beiden op een Zaterdagmiddag met nog een paar schoolkameraden, die zij later op het ijs ontmoet hadden, zich vermaakten met schaatsenrijden op een der singels van hunne woonplaats. Het was in het begin van December en oud en jong kon zich weer naar hartelust vermaken om op den gladden ijsvloer schaatsen te rijden.

Ook Dirk Zijlstra en Willem Verhoef, die op dezelfde school gingen en bij den zelfden onderwijzer zaten, hadden veel lust om de schaatsen weder eens onder de voeten te binden en hadden daarom het plan opgevat om dien Zaterdagmiddag wanneer ze van de school vrij hadden, de schaatsen van huis mede te nemen om dien middag door te brengen met schaatsenrijden, waarvan zij groote liefhebbers waren.

En toen nu voor beiden thuis het middagmaal afgeloopen was en zij van hunne ouders toestemming verkregen hadden om dien middag te gaan rijden, mits zij de noodige voorzichtigheid in acht namen, waren welgemoed met de schaatsen onder den arm naar een der singels gegaan om vandaar af te rijden.

„Wanneer we bij de knuppelbrug beginnen, Dirk,” had Willem tot zijn schoolmakker gezegd. „kunnen we gemakkelijk de geheele stad rondrijden.” Dirk had dit goed gevonden en weldra zwierden zij beiden over het ijs heen; de tijd ging hierdoor spoediger om dan ze gedacht hadden; reeds hadden ze een paar uur met elkander gereden, terwijl ze tusschenbeide eens even stil hielden om bij de welbekende ijskraampjes een warm kopje „saliemelk” te nemen. De reeds vroeg invallende duisternis begon een einde te maken aan hun ijsvermaak en beiden dachten er reeds over hierom het rijden te staken. Het speet hem zeer dat ze een einde moesten maken aan hun tochtje; ook eenige andere jongens der school, die zij op hun weg tegenkwamen en eveneens huiswaarts wilden keeren en zich

bij Willem en Dirk aansloten, vonden het jammer, dat zij ook moesten eindigen met schaatsenrijden.

Voor al Willem, die volgens de openhartige bekentenis zijner schoolkameraden een eerste rijder was, speet het ten zeerste, dat de tijd zoo gauw omgevlogen was, waarom hij dan ook niet nalaten kon om aan Dirk te vragen: „Ga je morgenochtend mee schaatsenrijden, Dirk?”

„Hoe kan jij nou zoo iets vragen!” zei een der jongens op spottenden toon: „je weet toch wel, dat Dirk morgenochtend naar de kerk moet en later naar de Zondagschool om daar bij de juffrouw zijn versje op te zeggen; hij moet later zendeling worden.”

Al de jongens, behalve natuurlijk Dirk, schaterden het uit van het lachen toen zij deze spottende woorden hoorden. Dirk kreeg een kleur als vuur, toen hij bemerkte, dat hij bespot werd omdat hij 's Zondagsmorgens de kerk en 's middags de Zondagschool bezocht. Nog nooit had iemand hem daarom uitgelachen; nog nooit had iemand eene spottende aanmerking gemaakt op Dirk, omdat hij naar de kerk en Zondagschool ging, waar hij hoorde spreken van dien grooten Schepper aller dingen en van Hem, die in de gestalte van een hulpeloos kindje in den stal te Bethlehem op aarde gekomen was om zondaren zalig te maken, opdat ze later eenmaal bij Hem zouden zijn in den heerlijken hemel. Ja, 't was hem zelfs een genoegen om aandachtig te luisteren naar hetgeen er verteld werd en hoe kon hij geroerd worden als hij hoorde spreken hoe Jezus als een misdadiger werd behandeld en mishandeld en door een heidenschen landvoogd gegeeseld werd; hoe kon hij geroerd worden als hij hoorde, dat Jezus aan het kruishout werd genageld, den geest gaf en later grafwaarts werd gedragen. Maar als hij dan hoorde, hoe diezelfde Jezus ten derde dage van de dooden was opgestaan en, na nog veertig dagen op aarde vertoefd te hebben, om Zichzelf aan Zijne discipelen te openbaren en hun te laten zien, dat Hij metterdaad was opgestaan van de dooden, was opgevaren naar den hemel, o. dan verlangde hij „om reeds daár te zijn, waar nimmer tranen vloeien” en „waar al de engelen eerbiedig neder vallen voor den troon van het Lam, Dat waardig was om voor de zonden der menschen geslacht te worden.” En nu wordt hij uitgelachen omdat hij in die hemelsche dingen zoo'n groot belang stelde.

„Wil ik eens wat zeggen,” zeide een ander, die meende, dat hij het al heel ver in de wereld gebracht had, als ze (met die „ze” bedoelde hij zijne ouders) bij mij thuis zeggen 's Zondags, dat het

tijd voor me wordt om naar de kerk te gaan, dan zeg ik „ja, ik ga dadelijk,” maar denk je, dat ik dan daar naar toe ga; ik ga net zoo liet een paar uur loopen en 's winters schaatsenrijden en daarom Willem,” vervolgde hij, zich tot Willem Verhoef wendende. „ik ga morgenochtend mee rijden. Wie gaat er nog meer mee?” vroeg hij aan de anderen.

„Ja, ik ga ook mee!” klonken nu drie, vier stemmen.

„Kom, ga jij ook mee!” zeide Willem tot Dirk, „je ziet, we gaan allemaal morgenochtend rijden; we zullen dan een wedstrijd houden wie het hardste kan rijden en het eerste op eene vooraf bepaalde plaats aankomt; of durf je voor die eene keer niet uit de kerk blijven,” vervolgde hij op eveneens spottenden toon, toen hij bemerkte, dat Dirk nog altijd een kleur als vuur had.

„Durven, durven!” riep Dirk geraakt uit, „waarom zou ik niet durven?”

„Welnu, gaat dan morgenochtend met ons mede,” zeide Willem, „we kunnen dan met ons zessen plezier genoeg hebben; als we dan tegen tien uur hier bij elkander komen en we hebben een uurtje gereden, dan kan je nog om half twaalf thuis zijn. Ik zal wel een paar schaatsen voor je meebrengen.”

Dirk stond nog al dien tijd besluiteloos, want de gedachte, dat de jongens hem zouden uitlachen en bespotten, zoodat hij misschien op school een bijnaam zou krijgen voor zijne vroomheid, schoot hem door het hoofd en toen hij hoorde, dat al zijne makkers rijden gingen en zag, dat ze hem nog spottend aankeken, zeide hij: „Nou, ik zal morgenochtend dan maar eens mee gaan rijden.”

„Bravo!” riepen de andere jongens en nadat nog afgesproken werd, dat ze den volgende morgen op dezelfde plaats zouden bijeenkomen, ging een ieder naar zijn huis.

Hoe begon onze jonge vriend, die altijd zoo'n groot belang stelde in den Bijbel en zelfs een groot aantal verzen en teksten, die hij op de Zondagsschool geleerd had, uit zijn hoofd zonder haperen kon opzeggen, van zijn pelgrimsweg af te dwalen.

„Gedenk aan Uwer Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eerdad de kwade dagen komen, waarvan gij zeggen zult: „Ik heb geen lust in dezelve.”

Deze ernstige woorden van den prediker had hij op een zijner teksten vermeld gevonden om die van buiten te leeren. En nu hij juist op een oogenblik gekomen was om aan dien Schepper te denken, nu denkt hij *niet* aan Hem, maar stemt, bevreesd voor

spotternij zijner schoolmakers, er in toe om met hen op den dag des Heeren te gaan schaatsen rijden.

„Wie Mij belijden zal voor de menschen, dien zal Ik ook belijden voor mijnen Vader, Die in de hemelen is,” heeft Jezus eenmaal gesproken tot Zijne discipelen toen Hij hier op aarde verkeerde, en deze woorden waren niet alleen tot hen, maar ze zijn ook tot ons gesproken, opdat we, wanneer we waarlijk een discipel des Heeren willen wezen, ten allen tijde moeten bekennen en belijden, dat Jezus ook voor ons is gekomen, om ons zalig te maken van onze zonden. Deze woorden waren dus ook gesproken tot Dirk, die helaas op het beslissende oogenblik er niet vooruit durfde komen, dat de Zondag *niet* is aangewezen, om zich aan wereldsche genoegens over te geven, hoe onschuldig die genoegens op zichzelf ook mogen zijn, maar dat de Zondag bestemd is om met elkander saam te komen in de kerk en dáár te hooren naar het Heilig Woord des Heeren.

Zend, Heer, uw licht en waarheid neder,
En breng mij, door dien glans geleid.
Tot uw gewijde tente weder;
Dan klimt mijn bange ziel gereeder
Ten berge van Uw heiligheid,
Daar mij Uw gunst verbeidt.

Meer dan eenmaal had Dirk met de overige kinderen der Zondagsschool dit psalmvers medegezongen; maar het is niet voldoende dat we die psalmverzen maar *gewoonweg* mede zingen, maar het past ons om bij het zingen te bedenken *wat* we zingen. Laat ons dan voortaan hieraan denken en moge Dirks gedrag en de gevolgen daarvan ons doen zien, dat we ten allen tijde er voor uit *moeten* komen dat het ons een genoegen is om te luisteren naar het heilig en dierbaar Woord des Heeren.

HOOFDSTUK II.

Het was den volgenden morgen prachtig weder; de hemel was met geen enkel wolkje bedekt; de schoone zon zond hare stralen wijd en zijd over de aarde en een ieder vond dit winterzonnetje heerlijk. De singels en grachten der stad waren met een dikke ijskorst bedekt, want het had gedurende eenige dagen hard ge-

vrozen terwijl het nu nog aan 't vriezen was, en noodigden als 't ware een ieder uit om zich op het ijs te vermaken.

Op dezen morgen waren er niet veel om zich aan het ijsvermaak over te geven; alleen Dirk en Willem met hunne kameraden en nog een paar andere menschen waren op het ijs, zoodat ze in dit geval ruimte genoeg hadden.

„Het is prachtig weer, Dirk!” zeide Willem, toen ze bezig waren de schaatsen onder te binden.

„Dat is het!” antwoordde de aangesprokene. Veel lust tot spreken had hij niet; want nog altijd was hij met zichzelf in tweestrijd of hij nog mee zou gaan of niet; 's nachts had hij onrustig geslapen, en toen hij opgestaan was, was hij dien morgen stiller dan gewoonlijk. Zijne ouders schenen hierop niet gelet te hebben, die, wanneer ze de oorzaak hiervan geweten hadden, het hem stellig verboden zouden hebben om te gaan schaatsenrijden; nadat hij zijne boterham opgegeten had, was hij de deur uitgegaan naar de afgesproken plaats om daar zijne schoolmakers te ontmoeten.

„Bim, bam, bim, bam, bim, bam,” klonken eensklaps kort in zijne nabijheid de tonen van eene kerkklok, die hare tonen tot allen als eene uitnoodiging liet hooren om kerkwaarts te gaan. Dirk deed alsof hij die tonen niet hoorde, maar

„Laat ons den rustdag wijden
Met psalmen tot Gods eer.”

Deze twee eerste regels van den 92en Psalm schoten hem plotseling te binnen, want juist verleden week Zondag had die mijnheer, die toen in de kerk sprak, dit psalmvers opgegeven om daarmee te beginnen en nu was hij juist bezig om lijnrecht tegenover dit psalmvers te gaan handelen, door in plaats van naar de kerk te gaan, zich met andere jongens dien morgen bezig te houden met schaatsenrijden. Maar de gedachte, dat zijne makkers hem zouden bespotten en uitlachen en voor een vromen jongen zouden uitschelden, deed hem besluiten om spoediger door te stappen. Weldra kreeg hij Willem en de anderen in het oog, die al reeds eenigen tijd op hem stonden te wachten. En nu hij gereed stond om de schaatsen, die Willem voor hem meegebracht had, onder zijne schoenen te binden, toen was 't hem, alsof er in zijn binnenste een stem klonk: „Doe het toch niet!” Helaas, hij bezat den moed niet om nu nog terug te keeren, maar nam zich voor, om nooit meer op Zondag te gaan rijden; dezen keer zou hij nog meedoen, omdat hij het eenmaal beloofd had, en niet durfde terugkeeren, maar het

zou de eerste en ook de laatste maal zijn, dat hij 's Zondags ging rijden.

Zeker, dat was het ook, maar het kwam anders uit, dan Dirk gedacht had.

Geruimen tijd waren de jongens bezig zich te vermaken door achter elkander te rijden aan een langen stok, dien een der jongens meegebracht had, en dit vonden zij zoo plezierig, dat er spoedig een uur verstreken was, zonder dat zij het bemerkten hadden.

„Laat ons nu die wedstrijd houden, waarover ik gisteren gesproken heb,” riep Willem, toen ze van het rijden eenige oogenblikken uitgerust hadden.

„Dat is goed!” riepen allen.

„Wanneer ik drie! geroepen heb,” vervolgde Willem, „rijden we tegelijk weg en een ieder tracht het eerste gindsche bruggetje te bereiken.”

„Opgepast! Een, twee, drie!”

Bij het laatste woord vlogen de jongens als een wervelwind over de ijsvlakte heen; een ieder deed zijn best om het eerste de brug te bereiken. Willem en Dirk, die de beste rijders waren, lieten weldra hunne makkers verre achter zich.

„Hou je goed, Dirk!” zeide Willem, die nog een meter vóór Dirk was, deze spande al zijne krachten in om dien korten afstand in te halen. Bijna was hij vlak naast hem, toen hij bemerkte, dat Willem zich eensklaps bukte en uitgleed en vlak vóór hem kwam te liggen. Dirk had geen tijd meer om zich in te houden, zoodat hij plotseling over Willem heenstruikelde, terwijl de punt van Willems rechter-schaats in zijn voorhoofd drong.

Een pijnlijke kreet ontsnapte aan zijn mond, toen Willem zijn rechterbeen terugtrok en weldra liep het bloed uit Dirk's wonde. Doodelijk verschrikt staarde Willem op zijn makker neder, die bewusteloos voor hem lag; door den schrik kon hij geen woorden uitbrengen, zoodat hij niets anders deed dan angstig met zijne armen naar zijne makkers zwaaien, waarop deze ijlings kwamen toerijden. Ook de jongens schrokken, toen zij Dirk roerloos op het ijs zagen nederliggen.

„De punt van mijn schaats kwam hem in 't voorhoofd,” verklaarde Willem bevende, „ik struikelde en viel en doordat Dirk vlak bij me was, viel hij boven op me.”

„Laten we zien om 'n dokter te krijgen, want zoo kunnen we hem niet laten liggen!” zei een der knapen, die al reeds bij Dirk was neergeknield en met zijn zakdoek het bloeden trachtte te stelpen.

„Ik weet in de buurt een dokter te wonen!” riep een ander, en snel reed hij over het ijs heen in de hoop dat de door hem bedoelde dokter thuis zou zijn.

„Ik geloof zoo waar, dat daar in de verte een dokterskoetsje aan komt rijden,” zeide hij bij zichzelf, toen hij een rijtuig zag aan komen. Snel ontdeed hij zich van zijne schaatsen, klauterde den wal op en bevond zich weldra op den weg vlak bij het rijtuig, dat in snelle draf aan kwam rijden. Met zijne schaatsen in de hoogte zwaaiende, wenkte hij den koetsier om stil te houden. Deze hield de leidsels in, het rijtuig stond stil en onze jonge vriend liep naar het portier.

„Is u een dokter, mijnheer?” vroeg hij aan den heer die binnen in het rijtuig zat.

„Ja jonge vriend!” antwoordde deze, „wat wilde je van mij hebben?”

„Er is een ongeluk gebeurd; we waren aan het schaatsenrijden en toen is een der jongens gestruikeld en gevallen en een ander heeft de punt van zijne schaats in 't voorhoofd gekregen en ligt nu bloedende en bewusteloos op 't ijs,” vertelde hij haastig.

„Zeg dan gauw aan den koetsier, waar die jongen ligt en stap dan gauw op den bok naast den koetsier,” hernam de dokter.

Weldra reed het rijtuig in nog sneller draf naar de plek, waar het ongeluk gebeurd was.

Toen het rijtuig stil hield, stapte de dokter gauw uit zijn rijtuig en liep haastig naar de jongens op het ijs toe, die nog altijd rondom Dirk geschaard stonden.

„Nog al veel bloed verloren, 't loopt nog al mee,” mompelde de dokter, toen hij de wond onderzocht en gereinigd had; bij gebrek aan iets anders vouwde hij zijne zakdoek in de lengte op en bond die om het voorhoofd van Dirk.

„Wie is deze knaap?” vroeg hij aan de jongens, die de bewegingen van den dokter in angstige spanning hadden gevolgd.

„Het is Dirk Zijlstra, mijnheer, hij woont in de Veldstraat no. 9,” antwoordde een der jongens.

„De dokter stond eenige oogenblikken in beraad en zich tot Willem wendende, die naast hem stond, zeide hij: „Roep jij eens eventjes mijn koetsier en past dan tevens op het paard.”

Willem deed wat hem bevolen was en spoedig kwam de koetsier aanloopen, die al reeds vermoed had, dat er iets bijzonders gebeurd moest wezen.

„Til dezen jongen bij zijne beenen op, Hendrik,” zeide de dokter

tot hem, „we zullen hem zachtjes in het rijtuig brengen en rijdt dan langzaam naar de Veldstraat, maar houdt een paar straten daarvoor stil, dan zal ik zijne ouders eerst voorbereiden; tenminste als ze thuis zijn.”

Hendrik nam Dirk zachtjes bij de beenen op, de dokter nam hem onder de schouders en zoo werd Dirk een trapje opgedragen, dat in de nabijheid was, en zat heel spoedig naast den dokter in het rijtuig, dat langzaam over den weg reed in de richting van de Veldstraat, terwijl Willem en zijne makkers huiswaarts gingen, een ieder met zijne gedachten vervuld.

Onder het rijden ontwaakte Dirk uit zijne bewusteloosheid en sloeg verwonderd de oogen op, dat hij in een rijtuig en naast een heer zat.

„Wel Dirk!” vroeg de dokter hem, „hoe gaat het?”

„Waar ben ik?” vroeg Dirk verwonderd, „mijn hoofd doet mij zoo zeer.”

„Je bent gevallen Dirk,” antwoordde de dokter, „ik heb je verbonden en zal je nu naar huis brengen.”

Nu herinnerde Dirk zich, wat er met hem gebeurd was en een groot berouw maakte zich van hem meester. Dat was nu de straf, omdat hij dien morgen niet geluisterd had naar die stem van zijn geweten, maar met zijne makkers heengegaan was om op den dag des Heeren te gaan schaatsenrijden. Wat zouden zijn vader en zijne moeder niet schrikken, als ze straks hem verbonden thuis zouden zien brengen, zoo bleek als de dood en met een doek om het hoofd, die met bloed bevlekt was. Zouden zijne ouders hem willen vergeven wat hij misdaan had?

Deze gedachten schoten hem als een bliksemstraal door het hoofd; de dokter scheen ze als 't ware op zijn aangezicht te lezen, waarom hij zich haastte tot Dirk te zeggen: „Maak je maar niet ongerust, Dirk, het zal nog wel meeloopen; ik zal eerst je ouders gaan voorbereiden, zoodat ze niet al te erg zullen schrikken. Ik geloof, dat we er al zijn,” vervolgde hij meer bij zichzelf, toen hij bemerkte, dat het rijtuig stil stond en zijn koetsier tegen het raampje tikte.

„Ik zal nu even naar je huis loopen en blijf dus nog een oogenblik zitten; dan kom ik straks terug,” zeide de dokter tot Dirk, toen hij uit het rijtuig stapte en het portier sloot; daarop richtte hij zijne schreden naar de Veldstraat, die kort in de nabijheid was en belde spoedig op No. 9 aan. De deur werd na eenige oogenblikken ge-

opend en de dokter stond voor eene juffrouw, in wie hij dadelijk naar haar gelaat Dirks moeder kende.

„U is juffrouw Zijlstra, niet waar?” vroeg de dokter haar.

„Ja, mijnheer, die ben ik,” antwoordde Dirks moeder.

„Ik wilde u gaarne eenige oogenblikken spreken,” ik ben dokter G.,” vervolgde de dokter. „Is uw man ook thuis?”

„Neen mijnheer,” antwoordde juffrouw Zijlstra, „mijn man is nog in de kerk; we gaan beiden om beurten, omdat we de kleine meid van drie jaar natuurlijk niet alleen thuis kunnen laten. Maar komt u binnen dokter.”

Juffrouw Zijlstra ging den dokter voor naar de huiskamer, die een toonbeeld van netheid was. Op de tafel stond reeds de koffie te pruttelen, die, wanneer Dirks vader thuis zou komen, straks gedronken zou worden; Dirks zusje zat in een mooie kinderstoel bij de tafel zich met eene pop te vermaken en staarde nieuwsgierig den binnentredene aan.

„Ja, dokter,” antwoordde daarop Dirks moeder, „dat is mijne jongste; ik heb nog een zoontje van 12 jaar, die zal zoo straks wel uit de kerk thuis komen,” vervolgde zij, niet wetende, dat het juist om Dirk was, dat dokter G. bij haar kwam om haar zachtjes aan te vertellen, wat er met haar zoontje gebeurd was.

„Ik kwam juist bij u om u over hem te spreken,” zeide hij tot haar.

„Over Dirk?” vroeg juffrouw Zijlstra, ongerust wordende, dat juist een dokter bij haar kwam. „Er is toch geen ongeluk met hem gebeurd?”

„Neen. Zoo erg is het nu niet,” antwoordde dokter G. haar geruststellende. „Dirk is gevallen, maar het is nog al gelukkig meegelopen. Het is niet zoo erg aangekomen als ik eerst gedacht had; hij heeft een wondje aan zijn voorhoofd gekregen, dat ik met mijn zakdoek verbonden heb. Wanneer u nu uw bed klaar maakt en een linnen doek voor mij heeft, dan zal ik hem binnen brengen en opnieuw verbinden.”

Zeer ontdaan ging Dirks moeder naar de alcoof om hem voorloopig in haar bed neer te leggen, maakte haar bed gereed en zocht in haar linnenkast naar een paar linnen doeken, waarom de dokter gevraagd had.

Dokter G. had intusschen de woning verlaten en zijne schreden gericht naar zijn rijtuig, dat nog altijd op dezelfde plaats was blijven staan. Langzaam liet hij toen door zijn koetsier het rijtuig tot vlak aan Dirk's woning rijden; behoedzaam werd Dirk uit het rijtuig

getild en, door den dokter ondersteund, kon hij uit zichzelf het huis inloopen. Weldra was hij door den heer G. weder verbonden en, na door zijne moeder uitgekleet te zijn, lag hij rustig te bed. Toen hij weer de oogen opsloeg en zijne moeder met tranen in de oogen voor hem zag staan, kon ook Dirk zich niet langer bedwingen, en, in tranen uitbarstende, riep hij: „Moeder! ik zal het nooit meer doen!”

„Maar kindlief, wat is er toch met je gebeurd?” vroeg zijne moeder hem, verwonderd over dien uitroep. Nu kreeg zij hortend en stootend te hooren, dat Dirk dien morgen niet naar de kerk was geweest maar was gaan schaatsenrijden en dat hij op een der jongens gevallen was en de punt van diens schaats in zijn hoofd had gekregen.

Bedroefd hoorde juffrouw Zijlstra deze bekentenis van haar zoontje aan, maar toch dankte zij in stilte God, dat Hij het alles nog ten beste had willen doen verloopen en hoopte tevens, dat dit voorval als een ernstig voorbeeld tot leering zoude strekken.

„Nu, ik kom morgenochtend nog eens kijken,” zeide de dokter, die eveneens had aangehoord wat de oorzaak was van zijn val op het ijs. „Je moet nu stil en rustig blijven liggen en weinig praten; dan zal alles nog wel het beste afloopen.”

„Ik weet niet dokter, hoe ik u mijn dank moet betuigen,” zeide Dirk's moeder tot dokter G. toen deze het huis verliet.

„O, niets te danken hoor, ik ben zelf blij, dat alles nog zoo goed terecht is gekomen; nu, de groeten aan uw man, ik hoop morgenochtend nog eens even aan te komen.” antwoordde deze; snel sprong hij in zijn rijtuig om nog eenige andere patiënten te bezoeken.

HOOFDSTUK III.

Het is dienzelfden Zondag om half een.

De kinderen der Zondagsschool, waarop ook Dirk gaat, zijn allen tegenwoordig, want over veertien dagen is het Kerstfeest en allen doen hun best om de verschillende Kerstliederen, die op het feest gezongen zullen worden, van buiten te leeren. De onderwijzer, de heer B., staat voor de klas en laat zijne blikken over al de kinderen gaan; deze, ziende dat hun onderwijzer zal gaan spreken, houden op met praten en luisteren aandachtig naar hetgeen hun medegedeeld zal worden.

„Mijne jeugdige vriendjes,” begon de heer B., „hedenmorgen heeft een onzer schoolkameraadjes een ongeluk gekregen, dat gelukkig nog al goed afgelopen is. Zoeven kwam de vader van Dirk Zijlstra mij vertellen, dat zijn zoontje van morgen op het ijs gevallen was en de punt van een schaats in zijn hoofd gekregen heeft, zoodat hij in bijna bewusteloozen toestand is thuis gebracht en door den dokter verbonden is geworden. Buiten weten zijner ouders is hij van morgen naar het ijs gegaan om daar met eenige schoolmakers te gaan rijden, die hem hiertoe hadden overgehaald. Deze ongehoorzaamheid heeft hij duur moeten bekoopen, daar hij nu door bloedverlies ziek te bed ligt. Laat dit ongeval, dat Dirk hedenmorgen overkomen is, ons tot eene waarschuwing mogen strekken en laten we bedenken, dat de Zondag alleen is aangewezen om dien door te brengen ter eer en verheerlijking van Hem, Die den hemel en de aarde gemaakt heeft. We willen hopen, dat God aan Dirk zijne zonden zal willen vergeven en dat ook Dirk zal moge inzien, wat hij op dezen dag misdreven heeft. Komt, laat ons met het oog hierop, met elkander samen zingen het 1e vers van Psalm 32.”

Weldra klonk het psalmvers, door de kinderen aangeheven, door het lokaal:

Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven.
 Die van de straf voor eeuwig is ontheven.
 Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt.
 Voor 't heilig oog des Heeren is bedekt.
 Welzalig is de mensch wien 't mag gebeuren.
 Dat God, naar recht, hem niet wil schuldig keuren.
 En die in 't vroom en ongeveinsd gemoed
 Geen snood bedrog maar blank' oprechtheid voedt.

Nadat dit psalmvers door de kinderen, onder den indruk van hetgeen zij zoeven gehoord hadden, zachtjes en plechtig gezongen was, ging de heer B. voor in het gebed, waarin hij ook bad voor Dirk, dat God hem zijne zonden wilde vergeven in den naam van Jezus Christus Zijnen dierbaren Zoon, opdat Dirk dan bij ervaring mocht weten, dat God alzoo lief de wereld had, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gezonden heeft naar de aarde om zondaren zalig te maken van hunne zonden, opdat ze dan later het eeuwige leven mogen hebben.

Den volgenden dag bracht de heer B. 's avonds en bezoek bij Dirk om naar diens welstand te informeerden.

„Wel juffrouw,” zeide de heer B. tot Dirk's moeder, die hem open deed, „hoe maakt Dirk het?”

„O, mijnheer,” antwoordde deze met een blij gezicht, toen zij Dirk's onderwijzer voor zich zag staan en hem voorging naar de huiskamer, „dat gaat heel goed; van morgen is de dokter nog bij hem geweest om opnieuw naar zijn wond te zien en hij zeide mij, dat er geen gevaar bij was en hij binnen een paar weken hersteld zou zijn.”

„Wel, wel,” hernam de heer B., „we mogen zeggen, dat God Dirk bijzonder voor verdere gevolgen bewaard heeft; het had erger kunnen wezen. Het is nu maar te hopen, dat dit voor hem eene ernstige waarschuwing mag zijn voor lateren tijd. Is hij nog wakker?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde juffrouw Zijlstra; „hij heeft vandaag naar u gevraagd; hij dacht dat u hem wel zou komen opzoeken. Gaat u, maar even met mij mede.”

Dirks moeder ging nu den heer B. voor naar de alcoof waar Dirk te bed lag. Bij het binnentreden van zijn onderwijzer kreeg Dirk een blos op zijn nog bleek gelaat.

„Wel Dirk, hoe gaat het er mee?” vroeg de heer B. hem.

„O, mijnheer,” antwoordde Dirk, „de dokter heeft van morgen gezegd, dat de wond binnen korten tijd genezen zal zijn, maar 't is mijn eigen schuld dat ik hier te bed lig.”

„Ja, mijn jongen,” zeide daarop zijn onderwijzer, „ik heb reeds een en ander vernomen en dat gij er niet voor uit hebt durven komen, dat de dag des Heeren in Zijnen dienst moet doorgebracht worden. Mocht het zijn Dirk, dat dit ongeval je tot leering mag strekken en Jezus woorden u steeds in de ooren mogen klinken: „Wie Mij belijden zal voor de menschen, die zal Ik ook belijden voor Mijnen Vader, Die in de hemelen is.”

Lang nog bleef de heer B. bij Dirk aan het bed zitten spreken over Jezus, Wiens geboortefeest zij binnenkort weer zouden vieren en wees hem erop, dat Jezus ook voor hem gekomen was om hem zalig te maken van zijne zonden; ook voor deze, die hij dien Zondagmorgen had misdreven en ging toen met Dirk en diens moeder in gebed, waarin hij vergeving van zonden vroeg en dat het God in Christus mocht behagen om Dirk weer terecht te brengen op het pad, dat leidt ten eeuwigten leven.

Hartelijk nam hij daarna van beiden afscheid, terwijl ze diep ontroerd waren over de hartelijkheid, waarmede de heer B. hen bejegende.

En God, Die is een Hoorder des gebeds, wilde ook dit gebed genadig verhooren, want, eer dat er nog tien dagen verlopen

waren, verklaarde de dokter, die Dirk al dien tijd getrouw bezocht had, dat de wond genezen was en gaf aan Dirk verlof om het Kerstfeest bij te wonen, dat diezelfde week door zijne Zondagschool gevierd zou worden.

Wat gevoelde hij zich gelukkig, toen hij op den 2en Kerstdag met de overige kinderen der Zondagsschool het Kerstfeest vierde in eene groote zaal, die voor deze gelegenheid gehuurd was, en uit volle borst stemde hij mede in met het lied:

„Heerlijk klonk het lied der Engelen
In het veld van Efrata.”

Veel werd er dien avond door de heeren der Zondagsschool gesproken, en toen nu de heer B. wederom op de kathedr stapte om nogmaals eene toespraak te houden, was het doodstil in de zaal; de kinderen die zoeven op het een en ander onthaald waren en eventjes met elkander mochten praten, zwegen stil en ook de ouders en de verdere belangstellenden luisterden aandachtig naar hetgeen de heer B. vertellen wou.

„Wij hebben hedenavond mijne vrienden,” zoo begon hij, „een lied gezongen, dat door de Engelen eenmaal is aangeheven geworden in het veld van Efrata, toen Gods belofte, in het Paradijs eertijds gedaan, in vervulling was getreden, namelijk, toen Jezus Christus geboren was in een stal te Bethlehem en in de gestalte van een hulpeloos wichtje op aarde kwam om zondaren zalig te maken van hunne zonden, opdat ze eenmaal bij Hem zouden zijn in het eeuwige Vaderhuis omhoog, waar geen moeite meer is en geen verdriet, maar waar God alle tranen van hunne oogen zal afwisschen. Maar er is nog een lied, dat nog mooier, ja, nog veel schooner is dan het lied der Engelen; het is het *nieuwe* lied, dat eenmaal gezongen zal worden door hen, die op de aarde Jezus Christus hebben liefgehad en van Wien zij beleden hebben, dat Hij voor hen was gekomen om hen zalig te maken, en zij door Zijn dierbaar bloed, eenmaal op Golgotha vergoten, van hunne zonden gewasschen zijn. Mocht het zijn, dat ook wij *dat* lied eenmaal zullen mede zingen rondom den troon van den grooten Schepper aller dingen, en het Lam, Dat waardig was om voor de zonden der menschen geslacht te worden. Het kan misschien hedenavond de laatste maal zijn, dat we dit schoone lied der Engelen met elkander hebben gezongen; het kan misschien de laatste maal zijn, dat we met elkander het geboortefeest vieren van Hem, die arm werd om ons rijk te maken; van Hem, Die Zijn heerlijken hemel verliet om aan

het kruishout in onze plaats te sterven. Laat ons dan niet langer wachten tot een gelegener tijd, die wellicht nooit komen zal, maar laat ons dan nog heden luisteren naar de stem van Hem, Die ons kan en wil brengen in het eeuwige Vaderhuis omhoog, indien het onze wensch is, om te behooren tot hen, die eenmaal in het heerlijke Vaderhuis dat *nieuwe* lied met elkander zullen zingen ter eere van God en het Lam."

Aandachtig had oud en jong geluisterd naar die heerlijke woorden, die als 't ware van de lippen van den heer B. vloeiden.

Dirk, die met open mond had geluisterd, meende, dat die woorden als tot hem gesproken waren; berouw maakte zich van hem meester, want hij had in het beslissende oogenblik Jezus niet beleden als Zaligmaker, terwijl hij toch ook hoopte om eenmaal binnen te treden in het eeuwige Vaderhuis omhoog, waarvan zijn onderwijzer zooeven in allen ernst gesproken had; maar toch, hij wist nu bij ervaring, dat Jezus ook voor hem op aarde was gekomen en ook voor hem aan het kruishout was gestorven en dat God zijne zonden wilde vergeven.

Nadat de Kerstfeestviering was afgelopen, ging hij met zijn vader, die mede was gegaan met zijn zontje om de viering van het Kerstfeest bij te wonen, met een blij hart huiswaarts, waar hij met zijne ouders nog geruimen tijd sprak over hetgeen er dien avond gesproken was.

En in Gods hand mocht dit ongeluk, dat Dirk op dien Zondagmorgen overkomen was, nog mede werken ten goede; niet alleen voor Dirk, maar ook voor de jongens, die hem toen op dien Zaterdagmiddag zoo bespot hadden; het was in Gods hand het middel, dat ook zij leerden inzien, wat een kwaad zij bedreven hadden, door met God en Zijn dienst te spotten.

Want, nadat Dirk weder geregeld de Zondagsschool bezocht, waren ze met hun vijven naar Dirk toegegaan en hadden hem gevraagd, of hij hen wilde vergeven datgene, wat zij aan hem misdaan hadden. Geroerd had Dirk hen toen de hand gedrukt en hun van ganscher harte vergeven die spotternij, door hen vroeger tot hem gericht en ten zeerste was hij verheugd, dat zijne makers lust gevoelden om voortaan 's Zondags met hem naar de Zondagsschool te gaan om daar te hooren spreken van Hem, „Die alzo lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."